

«Άμα σε κάψει το γάλα...»

[Θρησκεία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Υπάρχει μια παροιμία που λέει: «άμα σε κάψει το γάλα, φοβάσαι και το γιαούρτι», θέλοντας να πει ότι αν πονέσεις από κάποιον απρόσμενα και που δεν το περίμενες, τότε φοβάσαι και από αυτόν που είναι αδύνατο να σε πληγώσει.

Οι παροιμίες, ως προερχόμενες από την πείρα του λαού, κρύβουν μια σοφία. Σου αποκαλύπτουν την πραγματικότητα της ζωής. Γι' αυτό και δεν αμφισβητούνται, γιατί δεν είναι κούφια λόγια.

Ζώντας με ατελείς ανθρώπους, αλλά και απρόβλεπτους, ενδεχομένως να βρεθούμε μπροστά σε μια συμπεριφορά που δεν περιμέναμε. Ενώ υπήρχε μια στενή και αρμονική σχέση, που προκαλούσε χαρά, ξαφνικά ή σταδιακά, παρατηρείται ψυχρότητα, απομάκρυνση, που προκαλεί στεναχώρια. Διερωτάσαι τι φταίει και τι να κάνεις. Όμως δεν είναι σοφό και υγιές ν' απομονωνόμαστε από τους ανθρώπους, φοβούμενοι μήπως «μας κάψει το γιαούρτι», όπως βέβαια δεν είναι σοφό και υγιές να εμπιστευόμαστε, χωρίς κρατούμενα και με αφέλεια, τον καθένα,

αγνοώντας το απρόβλεπτο του ανθρωπίνου προσώπου και ότι στη ζωή τίποτα δεν είναι δεδομένο.

Ο Χριστός, στην επί του Όρους ομιλία του, αναφέρεται στην περίπτωση που «ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου» (Ματθ. 5, 23), και συστήνει «να συμφιλιωθείς μαζί του και ύστερα να προσφέρεις το δώρο σου στο θυσιαστήριο». Χρειάζεται, δηλαδή, να κινηθούμε εμείς προς εκείνον για να δούμε πού βρίσκεται το πρόβλημα, σε τι φταίξαμε αθέλητα και πώς μπορούν να συναντηθούν πάλι οι καρδιές.

Όσο και να πονούμε για την ψυχρότητα των καρδιών, είναι αναγκαίο να σεβόμαστε την ελευθερία του προσώπου να μη θέλει να συνεχίσει τη ζωή του μαζί μας. Στη συζήτηση θα φανεί η επιθυμία να συνεχίσει ή όχι.

Ο κάθε χωρισμός είναι ένας θάνατος. Ο κάθε θάνατος-χωρισμός ετοιμάζει κάτι άλλο. Τίποτα στατικό δεν υπάρχει, ούτε σ' αυτή τη ζωή ούτε στην άλλη. Αφήνοντας μια σχέση, που σου έδωσε και έδωσες σημαντικά της ζωής σου, όπως το χρόνο, τη διάθεση, τον εαυτό του/σου τέλος πάντων, πέρα από τον πόνο που ωριμάζει και ταπεινώνει, βρίσκεσαι στην αναμονή μιας νέας μέρας, μιας νέας σχέσης.

Αλλά κι αν δεν υπάρξει νέα σχέση, για έναν που θέλει να γνωρίσει και ζήσει το

Χριστό, του παρέχεται η μοναδική ευκαιρία να αναπτύξει την σχέση μαζί Του, βιώνοντας το Πατερικό «εάν δεν πεις ότι στον κόσμο ο Θεός και εγώ είμαστε μόνο, δεν θα βρεις ανάπαυση».

Μήπως, τα γεγονότα που μας συμβαίνουν, κυρίως τα δυσάρεστα, είναι η κλήση του Θεού για να συνδεθούμε πιο δυναμικά και ουσιαστικά μαζί Του, ώστε να γευτεί η καρδιά μας αυτό που στο βάθος θέλει;

<http://isagiastriados.com>

<http://bit.ly/2IM9zyp>